

argentina (*Myopsitta monacha*) o la de Kramer (*Psitacula kra-meri*).

Com veieu, no cal agafar cap tipus de vehicle, com no sigui una bicicleta que és de franc i no contamina, per passar una bona estona en companyia d'aquestes criatures. De fet, si hi viviu a prop o us ve de gust caminar una estona, és molt recomanable visitar el bosc de Bellver i aquí hi podrem afegir diverses espècies al nombre total. Però aquesta és una altra història.

De tot això es poden extreure moltes preguntes i poques conclusions, veiem:

-Quantes d'aquestes espècies crieu a Palma? -Sempre hi han estat o n'hi ha hagut algunes que l'han colonitzada recentment? -El canvi de moltes barriades de cases baixes amb molta teula per finques altes sense cap o molts pocs tipus de forats és un factor limitant o una oportunitat per a noves espècies? -El canvi d'actitud de molta gent envers la natura i els animals cap a una major conscienciació i, com a conseqüència, una major protecció ha fet fàcil l'assentament d'algunes espècies? -La presència de trasts, instal·lacions i parcs poc gestionats i més salvatges com la falca verda, el canòdrom i parts de sa Riera augmenten l'espectre d'espècies o el limiten?

Algunes d'aquestes preguntes tenen una resposta, si més no, provisional. És evident que les mèrleres són molt més abundants ara que fa anys, fins i tot fa prop de vint-i-cinc anys no se'n veia ni una per Ciutat. Això mateix podríem dir dels tudons, les tòrtora turques i els ropits. Moltes altres possiblement sempre hi han estat, però no sabem des de quan, com els fringílids, els coa-roges i els ulls de bou. Crec que la pregunta més interessant serà si el futur de les ciutats amb edificis sense teula àrab ens durà irremeiablement a una forta baixada de les falcies o s'adaptaran als nous edificis. El futur ho dirà, però és un camp poc estudiat a les illes i hauríem de canviar això amb seguiments periòdics de les espècies, la fenologia i la reproducció. El repte està plantejat, és el moment d'acceptar-lo. Per cert, totes les espècies citades aquí les he vistes personalment, i de ben segur que me'n deix alguna, però hi ha companys que n'han vist d'encara més rares. •

Falcó, *Falco peregrinus*

Corriol tresdits, *Calidris alba*

I aquí, què hi veus?

Què ens diuen els detalls de la imatge sobre aquest aucell?

Per **Pere J. Garcias**

1 Té el costum de cantar des de la part superior dels arbusts del seu hàbitat.

2 En els mascles hi ha un fort contrast entre la part superior del cap, gris blavós, i la gola. En les femelles, el contrast és menor, amb el capell marró d'igual intensitat que en l'esquena.

3 El panell marró rogenç el separa de manera inequívoca d'altres espècies semblants com el busqueret de garriga (*S. cantillans*) i el capnegre (*S. melanocephala*), sobretot en les femelles.

4 El color del pit del mascle és rosa marronós. No hi cap altre espècie de busqueret que criï a les Balears amb aquest color al pit.

5 El bec fi és característic del gènere. No sols s'alimenta de insectes, sinó també de matèria vegetal i fruita.

6 L'anell ocular blanc el distingeix d'altres espècies semblants i li dona nom en diversos idiomes.

El busqueret trencamates, *Sylvia conspicillata*

Repasant les espècies tractades en aquesta secció, he vist que encara no havia esmentat el gènere *Sylvia*, entranyable gènere de passeriformes, que empara i dona nom a una família amb moltes espècies repartides quasi per tot el planeta, però amb l'origen al Vell Món. És una família que podríem anomenar calaix desastre i que cada pocs anys és dividida o ampliada pels taxonomistes, als que els encanta canviar i tornar a canviar i, a la fi, deixar com al principi els noms de plantes i animals.

Sylvia ve del llatí *silva*, bosc, que es refereix als costums amagadissos i furtius de moltes espècies. Linneus degué definir el gènere sobre espècies forestals com el busqueret de capell (*S. atricapilla*) o el mosquiter (*S. borin*), comunes al centre i nord d'Europa, perquè si hagués estat al mediterrani, l'espècie aquí avui tractada, probablement no l'hagués batiada *Sylvia*, sinó, potser, *Thymusa* (del llatí *thymus*, tem o farigola). Tot això, és clar, fent taxo-

nomia ficció!. El nom específic, *conspicillata*, també ve del llatí *conspicilla* (mirador) pel costum de cantar des dels capcuruculls dels arbusts.

Anem amb els noms vulgars. En català estàndard és *tallarol trencamates*, que és l'adoptat aquí com oficial, això sí, emprant el genèric de Mallorca i Menorca busqueret (a Eivissa els diuen *enganya-pastors* i *ganyets* a Formentera). En castellà se l'anomena *curruca tomillera*, nom agafat del mot llatí que identificava un petit aucell indeterminat citat per Juvenal i el substantiu tem; en gal·lès *papuxa tomiñeira*; en portuguès *toutinegra-tomilheira*; en basc, *ezkai tximboa* (*ezkai* és tem); en francès, *fauvette à lunettes* (amb ulleres) que vendria del color groc i de l'anell ocular blanc; en anglès *spectacled warbler*, literalment "refilador amb ulleres", igual que l'alemany *brillengrasmücke*, que vol dir "el que s'amaga (*mücke*) a l'herba (*gras*) amb ulleres", idèntic al neerlandès *brilgrasmus*;

en danès tornam al cantor (*sanger*) amb ulleres, *brillesanger*, com en suec, *glasögonsångare*, i islandès, *glámsöngvari*.

Ja per acabar, una curiositat. El nom finès d'aquest aucell és *pikkupensaskerttu*: *pikku* vol dir literalment poc, *pensas* és arbust i *skerttu*, genèricament, busqueret. Bé, doncs si ajuntam els dos darrers tenim *penskerttu*, que és el nom del busqueret de batzer (*Sylvia communis*) i, si li afegim *pukku*, tenim literalment "un busqueret de batzer però poc", o manco o menor o petit, estirant el significat. A qualsevol guia d'aus veureu que el busqueret trencamates és una versió en miniatura i més contrastada del primer. De fet, un dia per la serra de Madrid cercava busquerets de batzer amb reclam i, sense adonar-me'n, vaig posar el reclam del trencamates i quan comparegué un mascle vaig pensar "quin mascle més pintat!" fins que vaig descobrir l'error d'identificació!